

ת"פ 18578/11/11 - מדינת ישראל נגד ב ר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

16 אפריל 2015

ת"פ 18578-11-11 מדינת ישראל נ' ר

לפני כב' השופטת מיכל ברק נבו
המאשימה מדינת ישראל

על ידי ב"כ עו"ד מיטל סטי

נגד

הנאשם ב ר

על ידי ב"כ עו"ד עופר רשו

גזר דין

הרקע

1. הנאשם שלפני הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בביצוע עבירה של תקיפה, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, **התשל"ז-1977 [החוק]** ועבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק. זאת, לאחר שביום 3.2.10 תקף קטין, הנאשם סטר לקטין בפניו, תפס בעורפו ודחף אותו לתוך המעלית. כתוצאה מכך נגרם למתלונן סימן אדום בלחי. נוסף על כך, הנאשם אמר לקטין כי יהרג אותו וישחט אותו, במטרה להפחידו.

2. טרם טיעונים לעונש נשלח הנאשם לשירות המבחן לשם קבלת תסקיר, לבקשת ההגנה. שירות המבחן ציין כי מדובר בנאשם נעדר הרשעות בפלילים, בן 35, נשוי ואב לתאומים קטנים, אשר למד מנהל עסקים, עם התמחות במימון ושוק ההון, העובד כעצמאי מאז 2008 במתן יעוץ כלכלי ובניהול עניינים פיננסיים. ציין כי הנאשם שולל כל מעורבות בעבירה והוא שב והציג את גרסת ההגנה שהציג במשפט, לפיה מדובר בתלונת שווא על רקע סכסוך שכנים. ציין כי **קיימת סכנה להישנות עבירות דומות**, מאחר שהנאשם מתקשה ליטול אחריות כלשהי על מעשיו. מצד שני, מדובר באדם בעל תפקוד תקין, העובד בצורה יציבה, המנהל אורח חיים תקין ונורמטיבי ואשר חווה רתיעה וקושי רב עקב מעורבותו בעבירה הנוכחית. בסיכומו של דבר המליץ קצין המבחן להטיל על הנאשם צו של"צ בהיקף של 180 שעות, בהתאם לתכנית שגובהה, ולבטל את הרשעתו, מאחר שזו עלולה לסכן את המשך עבודתו בתחום בו הוכשר.

3. הנאשם נשלח, לבקשת המאשימה, לממונה על עבודות השירות. לאחר שנמנע מלהתייצב במועד שנקבע לו לראיון, בשל כך שאשתו היתה חולה ולדבריו היה עליו לשמור על התאומים, התייצב במועד נדחה, אך הממונה לא יכול היה לקבוע לו השמה. זאת, מאחר שהוא הודיע לממונה כי על פי עצת עורך דינו, הוא אינו מוכן למלא את השאלון הרפואי ולחתום על ויתור סודיות, שכן שהוא קנאי לפרטיותו. למרות שהוסבר לו כי זה הנוהל שמחייב את הממונה, הלך הנאשם ללא שחתם על הטופס, וללא ראיון. נציג הממונה ציין כי הנאשם "התחכם", וגם ציין כי בתחילה, בשיחה עם הסוהר, לא מוכן היה להצטלם ורק לאחר מכן נחה דעתו והוא צולם. נוכח סירובו לחתום על טופס ויתור סודיות רפואית,

כאמור, לא עמד בתנאי הסף ולא ניתן היה לקבוע לו השמה.

טיעוני ב"כ המאשימה

4. התובעת ציינה כי מדובר בנאשם יליד 1979, נעדר עבר פלילי ונעדר תיקים פתוחים נוספים. עמדתה העונשית של המאשימה היא למאסר, לפרק זמן אשר יכול שיינשא בעבודות שירות, אלא שנוכח התנהלות הנאשם אצל הממונה, אין מנוס מעתירה למאסר מאחורי סורג ובריה.

המאשימה פירטה את עמדתה בהתאם לתיקון 113 לחוק, התייחסה לכל הפרמטרים הנדרשים והדגישה כי קיימת חומרה מיוחדת מאחר שהמעשים נעשו כלפי מי שהיה אז קטין. לטעמה, המתחם הראוי במקרה דנן נע בין חודש מאסר אחד ועד מספר חודשי מאסר בפועל.

באשר למיקום הנאשם בתוך המתחם ציינה התובעת כי מדובר, אמנם, בנאשם נעדר עבר פלילי, אלא שהנאשם לא נטל כל אחריות לביצוע העבירה. הוא ניהל את משפטו עד תום, ועל כן אינו זכאי להקלה הניתנת למי שבוחר לקחת אחריות ולחסוך זמן ציבורי. עוד ציינה התובעת כי במהלך שמיעת ההוכחות התברר כי הרקע לאירועים מושאי כתב האישום הוא סכסוך שכנים, כאשר משפחתו של הנאשם מלבה את העניינים. עוד ציינה, כי לנאשם לא יצא דבר טוב מניהול התיק, כך שלא ניתן לומר שהניהול היה מוצדק. היא ציינה כי במקרה זה, יש חשיבות לא רק להרתעת הרבים, אלא גם להרתעת הנאשם עצמו שכן התנהלותו לאחר הכרעת הדין, לרבות בפני הממונה על עבודות השירות, מלמדת כי ההליך המשפטי לא הרתיעו. התנהגות הנאשם אצל הממונה מעמידה את בית המשפט בפני עובדה מוגמרת, שלפיה הוא אינו כשיר לבצע עבודות שירות, ולא מטעמים של בעיות רפואיות או נסיבות אחרות שניתן היה להתחשב בהן לטובתו, אלא בשל חוסר הפנמתו את מעמדו, את מקומו ואת העובדה שחיי מונחים כרגע על כפות המאזניים. עוד ציינה התובעת, כי גם בדרכו אל הממונה נהג הנאשם בדרך שמעמידה את הצדדים ואת בית המשפט בפני עובדות מוגמרות, שכן לא הלך לראיון אצל הממונה במועד שנקבע לכך, מאחר שבת זוגו היתה חולה, והוא סבר שעליו להישאר ולשמור על ילדיהם. כך גרם גם לדחיית הדיון שנקבע לטיעונים לעונש.

לאור האמור, סבורה המאשימה כי יש להטיל על הנאשם עונש המצוי בחלקו התחתון של רף הענישה לו עתרה, אך לא בתחתית ממש. על כן, עתרה למספר חודשי מאסר, וציינה כי בלית ברירה - נוכח התנהלות הנאשם - יש להטיל עליו מאסר מאחורי סורג ובריה.

5. מאחר שב"כ הנאשם טען מבעוד מועד כי בכוונתו לעתור לביטול הרשעת הנאשם, התייחסה התובעת גם לנקודה זו וציינה כי לטעמה אין הדבר אפשרי. לא מתקיים במקרה דנן החריג לכלל לפיו כאשר נמצא שאדם ביצע עבירה, יש להרשיעו. שירות המבחן, אליו נשלח הנאשם, אומנם המליץ על ביטול ההרשעה, אך מדובר בהמלצה התלושה מן המציאות, בנסיבות העניין.

טיעוני ב"כ הנאשם

6. ב"כ הנאשם טען כי עתירת המאשימה היא "הזויה, מקוממת, אינה עולה בקנה אחד עם הדין והפסיקה". לדבריו, חלפו חמש שנים מאז האירוע מושא כתב האישום. כתב האישום הוגש בשיהוי ניכר, כמעט שנתיים לאחר האירוע. התנהלותה של המשטרה בתיק דנן היתה מלווה במחדלים, אשר לטענת הסניגור, אין להם אח ורע בעוצמתם ובחוסר הסברם. הנאשם נעצר, בתחילת הדרך, על לא עוול בכפו בגין אירוע שלא היה צד לו, כפי שעלה מדיון שנערך ביום 16.2.10. מנעו ממנו את הזכות להיוועץ בעו"ד, הביאו אותו בפני שופט והציגו לבית המשפט דוח סודי בו נתבקשו פעולות חקירה לגבי הנאשם, כאשר עד היום לא נחקר הנאשם, ולו כעד, בגין אותו אירוע שבשלו נעצר.

לטענת הסניגור, יש לזכור כי לדברי הנאשם, הרקע לאירוע היה שהוא חשב שהקטין בעט בחתול, כלומר התעלל בחסר ישע. אין מדובר באירוע מתוכנן, אלא באירוע נקודתי ומקרי בציר חיים שלמים של בן אדם. מדובר היה באירוע פשוט, שלא היתה כל הצדקה להשתהות כמעט שנתיים בהגשת כתב האישום בגינו. כיום הנאשם בן 35, נשוי שנים בודדות, ואב לתינוקות תאומים, שכל עתידו ופרנסתו תלויים ביכולתו לעסוק בתחום המימון כיועץ השקעות. הסניגור הציג לבית המשפט תעודה ממאי 2010, המעידה על סיום לימודים לתואר ראשון במינהל עסקים, עם התמחות במימון ושוק ההון (ענ/1 וענ/2), וציין כי חסרה לנאשם בחינה אחת כדי להשלים את כל שנחוץ מבחינת הפרוצדורה, כדי לקבל רישיון של יועץ השקעות. הנאשם השתהה בהוצאת הרישיון עד כה נוכח היוולדם של התאומים. הוא ביסס את מעמדו בתחום כעצמאי, הקים משפחה והשתהה כדי לייצב את מצבה של המשפחה ולאזור כוחות ליציאה, כדי לעשות את כל הנחוץ על מנת לקבל את הרישיון הנדרש.

הסניגור מפנה לתסקיר שירות המבחן, שהוא לדבריו הגוף האמון מבחינה מקצועית לבחינת הנאשם, ולטענתו נאמר בתסקיר כי קיים סיכוי נמוך להישנות עבירה, וכי הנאשם חווה רתיעה וקושי רב מעצם מעורבותו בהליך דנן. בסופו של יום המליץ קצין המבחן להמנע מהרשעת הנאשם.

לפיכך עותר הסניגור לבטל את הרשעתו של הנאשם, אשר תגרום לו נזק רב, שכן לא יוכל לקבל רישיון לעסוק בייעוץ השקעות, כעולה מסעיפים 7(א)(3) ו-7(ד) לחוק הסדרת העיסוק בייעוץ השקעות, בשיווק השקעות ובניהול תיקי השקעות, התשנ"ה-1995 וע"פ (מחוזי מרכז) 4063-02-09 נגר נ' מדינת ישראל [14.7.09].

הסניגור הגיש תעודת הוקרה שקיבל הנאשם בחודש מאי 1992 על השתתפותו במבצע התרמה ארצי למען ילדים אוטיסטים וחולי סיסטיק פיברוזיס, ותעודת הוקרה שקיבל מהמשטרה ב-1997 על גילוי אזרחות טובה בכך שמסר למשטרה אבידה יקרת ערך.

7. הסניגור הפנה לפסקי דין בהם נמנעו בתי המשפט מהרשעה, אף במקרים חמורים לטעמו מהמקרה דנן, ואף במקרים בהם לנאשם היה עבר פלילי. נוכח עמדה שהבעתי בהחלטה מיום 7.7.14, לפיה "מאחר שהימנעות מהרשעה (או ביטול הרשעה) הוא חריג שבחריגים, לטעמי רכיב בסיסי בשיקולים הוא נטילת אחריות והבעת חרטה" - הגיש הסניגור גם פסקי דין בשני מקרים בהם לא לקח הנאשם אחריות ובכל זאת לא הורשע (ת"פ (שלום ים) 1794/07 מדינת ישראל נ' אטייה [1.1.09] ות"פ (נת') 1286/99 מדינת ישראל נ' ענבר [21.12.00]). עוד ציין, כי גם במקרים של שיקום אמיתי חרגו בתי המשפט מהכלל לפיו צריך להרשיע.

לטענת הסניגור, העובדה שהנאשם לא אמר שהוא לוקח אחריות על מעשיו אינה משמעותית, שכן לקיחת אחריות יכולה להיות מן הפה אל החוץ ובמקרה דנן ניתן לראות שהנאשם לא הסתבך בכל עבירה נוספת במהלך חמש השנים שחלפו, ודבר זה מלמד על נטילת אחריות יותר מכל אמירה כזו או אחרת. מדובר בשיקום מעשי, בשינוי אורחות חיים אמיתי, מגובה בהתנהגות.

8. לטענת הסניגור, אין כל אחיזה בדין למתחם העונש לו עתרה המאשימה. נוסף על כך, קיימים מקרים בהם קבע בית המשפט כי שיהוי בהגשת כתב האישום, או שיהוי בסיום המשפט שלא באשמת הנאשם, יש בו כדי להשפיע השפעה ניכרת על העונש, למשל - ע"פ 111/14 פלוני נ' מדינת ישראל [1.4.14], שם ביטל בית המשפט העליון הרשעה בשל הגשת כתב האישום מקץ שנתיים, אף שמדובר היה בעבירות של סחיטה באיומים וקשירת קשר. כן הפנה הסניגור בנושא השפעת שיהוי על העונש לע"פ 125/74 מירום חברה למסחר בינלאומי בע"מ נ' מדינת ישראל [11.9.75], לע"פ 786/84 מדינת ישראל נ' שלום הלוי [7.7.85], ועוד).

עוד ציין הסניגור, כי המאשימה לא נתנה כל רמז לאורך כל ההליך כי תעתור למאסר מאחורי סורג ובריח. לטעמו של הסניגור, מדובר בעמדה שבאה להעניש את הנאשם בגין ניהול המשפט, והיא נולדה לאחר שהמאשימה נוכחה לדעת שבידיו תסקיר חיובי, ובכוונתו לבקש לבטל את ההרשעה. אולם, לא זו בלבד שניהול משפט הוא זכותו של כל נאשם, הרי שבמקרה דנן בית המשפט לא קבע כי מדובר בהגנת בדים. הסניגור מזכיר כי לאחר ניהול המשפט התברר שהנאשם לא תפס בגרונו של המתלונן, כפי שנכתב בכתב האישום, אלא תפס בעורפו, ולכך, לטעמו, יש משמעות. עוד הזכיר כי המתלונן לא רצה כלל להעיד, ובית המשפט היה צריך להזהירו כי אם לא יתייצב לדיון יוצא נגדו צו הבאה. דבר זה מעיד גם על מיהות המתלונן, לדבריו.

9. בסופו של דבר, נוכח הפגיעה לה טוען הנאשם בעתידו, עותר הסניגור לביטול ההרשעה. לזכותו יש לזקוף את השיהוי, את מחדלי החקירה וטענה של הגנה מן הצדק בשל התנהלות המשטרה. הסניגור הגיש פסקי דין רבים בהם הסתפקו בתי המשפט במאסר מותנה בלבד בעבירות דומות (ת"פ (שלום חיפה) 1642-08-10 מח"ש נ' רבאח [29.5.12], שם דובר בתקיפה של קטין, כאשר התוקף היה שוטר בן 40; ע"פ (מחוזי מרכז) 1471-08-14 גדסי דרור נ' מדינת ישראל [16.12.14], שם דובר בנאשמת שזרקה שני בקבוקי זכוכית לעבר המתלונן וגרמה לו לחבלה, וכן נתנה למתלונן אגרוף בבטנו ובתחנת המשטרה ירקה על שוטרת ובעטה בה; ת"פ (פתח תקוה) 9609-09-12 מדינת ישראל נ' י.ש. [10.9.13], שם תקף הנאשם אדם ואיים עליו, ולחובתו שלוש הרשעות קודמות בגין אף ריצה מאסר בעברו; ועוד).

דבר הנאשם

10. הנאשם ויתר על זכותו לומר דברים אחרונים, אף שניתנה לו ההזדמנות.

דין והכרעה

הבקשה לבטל את הרשעת הנאשם

11. תחילה לעתירת הסניגור לביטול ההרשעה: ההלכות בעניין זה ידועות היטב. הכלל הוא שכאשר נקבע כי אדם ביצע מעשה פלילי, הוא יורשע בדין. על מנת להיזקק לחרג לכלל זה יש להוכיח שני תנאים מצטברים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה צריך לאפשר לוותר על ההרשעה בנסיבות המקרה המסוים, וזאת מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים (לאחרונה ברע"פ 1931/15 מויסקו נ' מדינת ישראל, פסקה 8 [26.3.15]).

במקרה שלפני, לא הוכח נזק קונקרטי שיגרם לנאשם עקב הרשעה בדין. חרף טענותיו כי הוא מצוי "מרחק בחינה אחת" מקבלת הרישיון לעסוק ביעוץ השקעות, ואף שמדובר בתהליך רישוי שהוא מרובה מסמכים, הרי שהמסמך העדכני ביותר שהוא בנוגע להשכלתו הוא מחודש מאי 2010, המתייחס לסיום לימודיו לתואר ראשון במינהל עסקים. יותר מכך: כפי שצוין גם בטיעוני הסניגור לעונש, וגם בתסקיר שירות המבחן, הנאשם עובד כעצמאי מאז שנת 2008 במתן ייעוץ כלכלי לניהול עניינים פיננסיים. זאת, ללא כל רשיון. העובדה כי הוא מעוניין להצטייד ברשיון לעסוק ביעוץ השקעות, דבר שלא עשה בחמש השנים מאז סיום לימודיו (מכל הסיבות שצוין הסניגור), לא יכולה להוביל למסקנה כי יגרם לו נזק קונקרטי, שמצדיק הימנעות מהרשעה, אם לא יעשה כן.

12. נוסף על כך, איני מסכימה עם הסניגור כי אין משמעות לכך שהנאשם בחר שלא ליטול אחריות במילים. ניתן היה לשעות לטענה כי הנאשם אמנם לא אמר שהוא נוטל אחריות, אך הראה זאת במעשיו, אילו, לדוגמה, היה בוחר להראות חרטה ונטילת אחריות בדרך של מעשה פוזיטיבי, כגון פיצוי המתלונן. אלא שכאן, ה"מעשה" שממנו מבקש הסניגור ללמוד על נטילת אחריות הוא העדר הסתבכויות נוספות. איני תמימת דעים עם הסניגור כי התנהגות הנאשם, במסגרתה לא הסתבך בכל עבירה נוספת בחמש השנים שחלפו, מלמדת על נטילת אחריות. הנאשם, שהוא נעדר עבר פלילי, הוא אדם נורמטיבי, מלבד האירוע דנן. אין לזקוף לזכותו היעדר הסתבכות נוספת, משל היה בכך משהו יוצא דופן. יותר מכך: התנהלות הנאשם מול הממונה על עבודות השירות מלמדת אף היא על היעדר הפנמה של מקומו ומצבו הנוכחי, כפי שצינה, בצדק, התובעת בטיעוניה. כאשר בית המשפט הורה לנאשם לגשת לממונה, היה עליו להגיע לא רק פיזית, אלא גם לעשות את הנדרש כדי שכשירותו לבצע עבודות שרות תיבדק. התנהגותו גרמה לכך שהוא הציב עובדה מוגמרת, לפיה - אם ימצא בית המשפט כי יש להטיל עליו עונש של מאסר בפועל - הרי שזה צריך להנשא מאחורי סורג וברית.

לטעמי, העובדה כי הנאשם בחר שלא לומר דבר כאשר ניתנה לו הזכות לעשות כן בסוף הטיעונים לעונש, יש לה משמעות רבה, בפרט נוכח התמונה הכוללת, שכן היא עולה בקנה אחד עם התנהלות הנאשם לאורך כל הדרך, ואבהיה. מובן, כי זכותו של נאשם לנהל את ההליך בעניינו ולעמוד על חפותו. ואולם, במקרה שלפני לא הסתפק הנאשם בנסיון להוכיח את חפותו, אלא בחר בקו הגנה שכלל טענה שהמשטרה "פיברקה" את הודעתו. התייחסתי לכך בהרחבה בפסקה 20 להכרעת הדין, בה דחיתי את הטענה מכל וכל, משהוצגו ראיות פוזיטיביות לכך שמדובר בטענה שיקרית. ציינתי בהכרעת הדין כי אמנם היו מחדלי חקירה. המשטרה לא ניהלה את החקירה בצורה ראויה לשבח, ויש להתחשב בכך בעת גזירת הדין, אך מכאן ועד הטלת האשמת שווא בשוטרים, מהסוג החמור ביותר שקיים - טענה לבידוי ראיה - הדרך ארוכה.

לדעתי, נאשם שאינו מקבל אחריות למעשיו, ובפרט כזה שמתנהג כפי שנהג נאשם זה לאורך המשפט ואחרי

הכרעת הדין, אינו יכול להכנס בגדר החריג של אי-הרשעה, והעובדה שהסנגור הציג שני פסקי דין של בתי משפט שלום שסברו כך לפני שש או עשר שנים, אינה משנה את עמדתו.

נטילת אחריות היא הצעד הראשון לקראת שיקום. אצל הנאשם שלפני אין הדבר מתקיים כלל ועיקר. לפיכך, אף אילו סברתי שמעשהו של הנאשם יכול לאפשר הימנעות מהרשעה, ואיני סבורה כך, הרי שלא ניתן לומר שההרשעה היא שתשמש אבן נגף מפני שיקום הנאשם ותגרום לו נזק קונקרטי. אציין עוד, כי גם שירות המבחן, אף שבסופו של יום המליץ לבטל את ההרשעה, סבר - בגלל אי נטילת האחריות, כי קיימת סכנה להישנות עבירות דומות (ולא ציין שהסיכוי לכך נמוך, כטענת ההגנה). גם דבר זה מלמד אותנו על חשיבותה של נטילת האחריות לעניין השיקום.

עולה מכל האמור שאין כל מקום לבטל את הרשעת הנאשם.

גזירת הדין בהתאם לתיקון 113

קביעת מתחם העונש ההולם

13. יש טעם רב בכל הטיעונים שהעלתה ב"כ המאשימה. אם בכל זאת הגעתי לתוצאה שונה מזו שאליה עתרה, הרי שהדבר נובע מטעמים שיפורטו בהמשך. בכל הקשור בפרמטרים של תיקון 113, אני רואה עין בעין עם התביעה.

14. מדובר באירוע אחד, בו פגע הנאשם בערך החברתי המוגן של זכות הפרט לשלמות גופו ולבטחונו. מידת הפגיעה בערך המוגן היא בינונית: מצד אחד, לא נגרמה פגיעה חמורה לקטין; מצד שני, המעשה בוצע בתוך בניין מגורים, כאשר הקטין בא לבקר את ידידו, מקום בו צריך היה להרגיש מוגן. פער הגילים בין הנאשם למתלונן הוא נסיבה לחומרה.

15. מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות כגון אלה מלמדת כי העונשים שנגזרו מתחילים - כפי שהראה הסניגור בפסיקה שהגיש - ממאסר מותנה, אך מגיעים עד מאסרים בפועל, לעיתים אף לתקופה ממושכת (רע"פ 1293/08 **קורניק נ' מדינת ישראל** [25.6.08], שם, בגין עבירת איומים בודדת של הנאשם על בת זוגו בנפרד, גזר בית המשפט על הנאשם עונש מאסר בן 12 חודשים, בפועל, והעונש אושר הן בבית המשפט המחוזי, הן בבית המשפט העליון).

16. לא קדם תכנון לביצוע העבירה. הנזק הפוטנציאלי יכול היה להיות משמעותי, אך הנזק הקונקרטי - כאמור - לא היה רב. אשר לסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירה: הנאשם טען כי סבר שהקטין בעט בחתול. הקטין העיד כי כאשר פתח את דלת הכניסה לבניין נכנס חתול, הוא הושיט את רגלו הצידה על מנת לאפשר לו לעבור, ומעשה זה הוא שגרם לנאשם לתקוף אותו. כך או אחרת, אין כל הצדקה למעשהו של הנאשם, ואף אם חשב שהקטין ניסה לפגוע בחתול, הרי שאין הדבר מצדיק פגיעה פיזית בקטין.

17. נוכח האמור, אני סבורה כי המתחם שהוצג גבוה מדי בחלקו התחתון מהמתחם שיש לקבוע: אני קובעת שהמתחם נע בין מאסר על תנאי, בצד רכיבי ענישה נוספים, ועד מאסר בפועל בן מספר חודשים.

מיקום הנאשם בתוך המתחם

18. אני מסכימה גם עם המאשימה, כי ברגיל, לא היה מקום למקם את הנאשם בתחתית המתחם. תחתית המתחם שמורה למי שנוטל אחריות ומביע חרטה. הנאשם שלפני אינו כזה. גם התנהלותו לאורך המשפט, וגם התנהגותו לאחר הכרעת הדין, אצל הממונה, אליה התייחסתי לעיל, פועלת נגד הצבתו בתחתית מתחם העונש.

19. במקרה שלפנינו נזקפים לזכות הנאשם הפרמטרים הבאים: הוא נעדר עבר פלילי; העונש יפגע בו ובמשפחתו, נוכח העובדה שהנאשם הוא אב לשני תינוקות קטנים; מדובר בנאשם נורמטיבי; שירות המבחן ציין כי הוא שירת שירות צבאי מלא ביחידה מובחרת (אם כי לא הוצגו אישורים). תעודות ההוקרה שהגיש הסיניגור אינן מעלות ואינן מורידות, ולא אכביר על כך מילים.

20. אם בכל זאת הגעתי למסקנה כי צריך במקרה דנן להסתפק במאסר מותנה בלבד, הרי שזה בעיקר בשל **חלופ חמש שנים מאז ביצוע המעשים**, ובשל **התנהלות המשטרה** בחקירת התיק ובהגשת כתב האישום. כידוע, חלופ הזמן והתנהגות רשויות החוק נמנים עם הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, שאותן מציין סעיף 40א לחוק כרלוונטיות לעניין מיקום נאשם בתוך מתחם הענישה.

חלופ הזמן: תחילת הדרך היתה בהגשה מאוחרת של כתב האישום, בחלופ שנה ושימונה חודשים מביצוע המעשים, ללא כל נימוק או הצדקה. המשכה בהתנהלויות נוספות של המשטרה, אשר גרמו להארכת ההליך, למשל כאשר אחד השוטרים שנדרש לעדות לא התייצב ונאלצתי להוציא נגדו צו הבאה ולדחות את הדיון בכ-4 חודשים. אמנם, הנאשם לא טמן ידו בצלחת, כאשר שלושת הדיונים הראשונים נדחו לבקשתו, וכאשר בסוף ההליך הנאשם לא התייצב אצל הממונה וגרם לדחיית דיון, אך כאשר לתביעה חלק משמעותי בגרימה לחלופ הזמן, יש שהדבר יתבטא בענישה (ע"פ 4434/10 **יחזקאל נ' מדינת ישראל** [8.3.11]). הסיניגור ביקש ללמוד מע"פ 111/14 **פלוני** שהוזכר לעיל, שם בוטל כתב האישום בשל חלופ הזמן מביצוע המעשים ועד לסיום ההליך המשפטי, לעניין ויתור על ההרשעה כאן. אני סבורה כי יש ללמוד מאותו מקרה, שכן שם הטעים בית המשפט כי מדובר בנסיבות חריגות מאד, המשלבות חלופ זמן, התמשכות הליכים, שינוי מהותי שעברו המערערים שם וגילם הצעיר בעת ביצוע העבירות. ברי, כי שתי הנסיבות האחרונות, שהכריעו את הכף, אינן מתקיימות כאן.

בשורה התחתונה, אין זה סביר בעיני לגזור על נאשם נעדר עבר פלילי מאסר בפועל בגין מעשה כמו זה שבבסיס ההרשעה כאן, כעבור חמש שנים מביצועו.

מחדלים: יש להביא בחשבון גם מחדלים נוספים שצינתי בהכרעת הדין (פסקה 24), וכפי שצינתי בהכרעת הדין (פסקה 27) - לאלה יש משקל בבואי לגזור את הדין. כך, למשל, היעדרם של צילומים רלוונטיים מתיק החקירה, לרבות צילום מז"פ של הקטין לאחר הפגיעה; זימון הנאשם לחקירה שניה רק בחלופ שנה וחודש מהאָרוע, לאחר שבחקירה הראשונה לא מסר גרסה כלל; היעדר בדיקה של סתירות שהתעוררו במספר נקודות שראוי היה לבדקן; העדר מזכר של חוקר על שיחה עם השכנה - גב' רואה. מעל לכל ראיתי בחומרה את התנהלות המשטרה בהתייחס לנאשם, כאשר עצרה אותו ביום 16.2.10, לאחר אָרוע בו לא נכח כלל.

עוד לקחתי בחשבון את מחדלה של המשטרה כאשר לא ציינה בכתב האישום כי היא עשויה לעתור למאסר בפועל, כמצוות סעיף 15א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, אליה התייחסתי בהחלטתי מיום 9.12.14. אמנם, לא סברתי כי יש בכך כדי למנוע ממנה עתירה למאסר בפועל, ואולם יש להביא מחדל זה בחשבון, יחד עם המחדלים האחרים.

בשל אלה, חרף האמור לעיל בדבר שמירת תחתית המתחם לנאשמים הנוטלים אחריות למעשיהם ומביעים חרטה, החלטתי למקם את הנאשם בכל זאת בתחתית המתחם.

סיכום

21. לאור כל האמור, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר בן חמישה חודשים, אולם הנאשם לא ישא עונש זה אלא אם יעבור, בתוך שלוש שנים מהיום, עבירה בה הורשע, או עבירת אלימות אחרת;

ב. קנס בסך 3,000 ₪ או 30 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-3 תשלומים שווים, רצופים וחודשיים, הראשון בהם ביום 1.8.15 ובכל אחד בחודש בחודשים שלאחר מכן. אי עמידה באחד התשלומים במועד תגרור העמדת הסך כולו לפרעון מיידי.

ג. פיצוי למתלון בסך 3,000 ₪. הפיצוי ישולם עד ליום 1.7.15. המאשימה תמסור במזכירות את כל פרטי המתלון לצורך העברת הפיצוי אליו.

ד. ניתן צו של"צ במסגרתו יועסק הנאשם במשך 180 שעות בהתאם לתכנית שהוכנה עבורו על ידי שירות המבחן. מובהר לנאשם כי אי ביצוע השל"צ כראוי עשוי לגרור גזירת דינו מחדש. שירות המבחן ידווח לבית המשפט עם סיום ביצוע השל"צ.

22. ככל שקיימים מוצגים בתיק - אלה יטופלו בהתאם לשיקול דעתו של הקצין הממונה.

עותק מגזר הדין וגם מהחלטתי בדין האחרון (26.3.15, עמוד 112) ישלחו לשירות המבחן.

זכות ערעור בתוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, כ"ז ניסן תשע"ה, 16 אפריל 2015, בנוכחות הצדדים.